

7. LUKU

SOVITUKSEN VÄLITTÄJÄ ”IHMISEN POIKA”

Mitä tämä arvonimi merkitsee — Mitä se ei merkitse — Arvonimi on kunniakas ja kuuluu yksistään hänelle, eikä kenellekään muulle — Miltä Ihmisen poika näyttää maailman silmissä (Pilatuksen, Rousseauin ja Napoleonin käsitykset) — Jes. 53:2 ja 52:14,15 merkitys — ”Ei hänellä ollut muotoa eikä kauneutta” — ”Niin runneltu... oli hänen muotonsa” — ”Kymmentätuhatta etevämpi” — ”Hän on itse ihanuus”

NIIDEN monien arvonimien joukosta, joita Herrallemme annetaan, hän itse useimmin käytti itsestään nimitystä ”Ihmisen poika.” Muutamat ovat tahtoneet pitää tätä todistuksena, että Herramme tunnusti olevansa Joosefin poika; mutta tämä oletamus on kuitenkin väärä: hän ei koskaan tunnustanut Joosefia isäkseen. Päinvastoin huomataan, että tätä arvonimeä, jota hän käyttää itsestään, ei käytetä ainoastaan merkitsemään ihmistä Jeesusta Kristusta, vaan se kuuluu hänelle myös hänen nykyisessä kirkastetussa tilassaan. Tämän perusteella ovat taas toiset menneet vastakkaiseen äärimmäisyyteen luullen tämän arvonimen merkitsevän sitä, että Herramme on nyt ihmisenä taivaassa — että hänellä vielä on inhimillinen luonto. Kuten edempänä pyrimme osoittamaan, tämä käsitys on täysin perusteeton, ja että nimi ”Ihmisen poika” on ymmärretty väärin. Mutta huomatkamme samalla, että sellainen ajatus on kokonaan ristiriidassa koko Raamatun opetuksen kanssa. Raamattu opettaa selvästi ja varmasti, että Herramme alentuminen ihmisluontoon ei ollut ainainen, vaan tapahtui ainoastaan sitä varten, että hän voisi lunastaa ihmissuvun, maksaa sen syntivelan, ja sen kautta myös samalla kertaa osoittaa oman uskollisuutensa Isää kohtaan, minkä perusteella hän heti jälkeinpäin tuli korkealle korotetuksi, ei ainoastaan siihen kirkkauteen mikä hänellä oli Isän tykönä ennen kuin maailma olikaan, vaan vieläkin suurempaan kirkkauteen, yläpuolelle kaikkia enkeleitä, herrauksia ja valtoja — Jumalan luontoon ja Majesteetin oikealle puolelle (suosioasemaan) korkeudessa.

Ottakaamme huomioon seuraavat raamatunkohdat, joissa Herramme nimittää itseään tällä arvonimellä:

”Ihmisen poika lähettää enkelinsä” tämän evankeliumikauden elonkorjuussa. — Matt. 13:41

”Niin on Ihmisen pojan tulemus [parusia = läsnäolo] oleva” tämän aikakauden lopussa, elonkorjuussa. — Matt. 24:27,37

”Kun Ihmisen poika tulee kirkkaudessaan ja kaikki pyhät enkelit hänen kanssaan.” — Matt. 25:31

”Sitä myös Ihmisen poika on häpeävä, kun hän tulee Isänsä kirkkaudessa pyhien enkelien kanssa.” — Mark. 8:38

”Mitä sitten, jos saatte nähdä Ihmisen pojan nousevan sinne, missä hän oli ennen?” — Joh. 6:62

”Joka tuli taivaasta alas, Ihmisen poika.” – Joh. 3:13¹

Nämä raamatunkohdat liittävät ”Ihmisen pojan” kirkkauden Herraan ja ihmiseen Kristukseen Jeesukseen, joka itse uhrasi itsensä, sekä Logokseen, joka tuli alas taivaasta ja ”tuli lihaksi.” Ilmeisesti juutalaiset eivät ajatelleet, että nimi ”Ihmisen poika” tarkoittaisi Joosefin poikaa, tai tavallisessa merkityksessä ihmisen poikaa, joka saa elämän inhimilliseltä isältä. Tämä käy selville kysymyksestä, jonka he asettivat Jeesukselle sanoen, ”Me olemme laista kuulleet, että Kristus pysyy iankaikkisesti; kuinka sinä sitten sanot, että Ihmisen poika pitää ylennettämän? Kuka on se Ihmisen poika?” (Joh. 12:34) Ilmeisesti juutalaiset liittivät sanan ”Ihmisen poika” odottamaansa Messiaaseen, jonka odotus epäilemättä perustui suureksi osaksi profeetta Danielin lausuntoon (Dan. 7:13,14): ”Minä näin yöllisessä näyssä, ja katso, taivaan pilvissä tuli Ihmisen Pojan kaltainen; ja hän saapui vanhaikäisen tykö, ja hänet saatettiin tämän eteen. Ja hänelle annettiin valta, kunnia ja valtakunta, ja kaikki kansat, kansakunnat ja kielet palvelivat [täytyi palvella; engl. Raamattu] häntä; hänen valtansa on iankaikkinen valta, joka ei lakkaa, ja hänen valtakuntansa on valtakunta, joka ei häviä.” Tämän Danielin kuvauksen Herramme liittää itseensä Ilmestyksessään, jossa hän esittää olevansa ”Ihmisen Pojan näköinen, päässään kultainen kruunu ja kädessään terävä sirppi” – Elonkorjaajana evankeliumikauden elonkorjuussa. – Ilm. 14:14

Mutta vaikka nyt olemmekin vakuutetut, että tämä Jeesuksen arvonimi ei merkitse, että hän oli Joosefin poika, ja vaikka onkin ilmeistä, että se inhimillinen luonto, jonka hän otti voidakseen uhrata itsensä, tuli ainaisesti uhratuksi, sekä että hän nyt on korkeimman järjestyksen elämää antava henki (Hebr. 2:9,16; 1 Piet. 3:18; Joh. 6:51; Fil. 2:9), nousee kuitenkin kysymys: ”Miksi Herramme valitsi tämän arvonimen? Eikö meillä ole syytä ajatella, että tähän täytyy olla jokin erikoinen syy, jota ilman ei tätä arvonimeä olisi käytetty, koska jokaisella Herramme arvonimellä on erityinen merkityksensä, kun se ymmärretään?

Tämän arvonimen käyttämiseen on olemassa eräs mitä tärkein syy. Se on erittäin kunniakas arvonimi, sillä se muistuttaa iankaikkisesti hänen suurta voittoaan – hänen uskollista, nöyrää kuuliaisuuttaan kaikille taivaallisen Isän suunnitelmille aina kuolemaan saakka, niin, aina ristin kuolemaan asti, joka varmisti hänelle kaiken hänen nykyisen ja tulevan kunniansa, kirkkautensa, arvonsa ja valtansa sekä Jumalan luonnon. Tämän ”Ihmisen pojan” arvonimen kautta muistutetaan sekä enkeleille että ihmisille siitä nöyryydestä, mitä Isän Ainosyntyinen osoitti ja siitä Jumalan hallituksen peruseriaatteesta, jonka mukaan joka itsensä ylentää, alennetaan, ja joka itsensä alentaa, se ylennetään. Tällä tavoin sisältää tämä nimi, joka kerta kun se mainitaan, kokonaisen kirjan arvokasta opetusta kaikille niille, jotka tulevat Jumalan opettamiksi ja jotka haluavat kunnioittaa häntä ja tehdä sitä mikä on otollista hänelle.

Samassa merkityksessä kuin Herramme tehtiin Daavidin siemeneksi ja Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin siemeneksi, hän oli myös Aadamin siemen äiti Eevan kautta. Kuitenkin oli hän, kuten olemme nähneet, ”tahraton, syntisistä eroitettu.” ”Vaimon siemen” osoitetaan olevan ”käärmeen siemenen” vastakohta, vaikka mitään viittausta ei löydy-

1 Sanoja: ”joka on taivaassa” ei ole vanhimmissa käsikirjoituksissa.

kään siitä, että Eevalla olisi muuta erityistä siementä erillään miehensä Aadamin siemenestä. Ja samassa merkityksessä, kuin on oikein ajatella ja puhua Herrastamme Daavidin siemenenä, on myös oikein ajatella hänestä Aadamin siemenenä Eevan kautta. Me uskomme, että tämä on ajatuksena arvonimen ”Ihmisen poika” takana.

Adam oli määrätty olemaan ihmiskunnan päänä ja sen elämänantajana, mutta tottelemattomuutensa kautta hän kadotti kyvyn antaa jälkeläisillensä pysyvää elämää; kuitenkin Jumalan lupaus näki eteenpäin siihen aikaan, jolloin Messias, ollen samaa luontoa kuin Aadamin suku, ostaisi takaisin hänet ja kaikki hänen jälkeläisensä. Adam oli korkeimman asteen ihminen, sillä hän oli ihmissuvun pää, ja hänelle kuului maan herraus ja valta. Huomaa profeetan viittaus Aadamiin: ”Mikä on ihminen, että sinä häntä muistat, tai ihmislapsi [ihmisen poika], että pidät hänestä huolen? Ja kuitenkin sinä teit hänestä lähes jumal’olennon (hebr. vähää vähemmäksi enkeleitä), sinä seppelöitsit hänet kunnialla ja kirkkaudella; panit hänen hallitsemaan kättesi tekoja, asetit kaikki hänen jalkainsa alle; lampaat ja karjan, ne kaikki, niin myös metsän eläimet, taivaan linnut ja meren kalat ja kaiken, mikä meren polkuja kulkee.” – Ps. 8:5-9

Tämä oikeus maahan, sen kuninkuus ja herraus häiriintyi, kadotettiin lankeemuksen kautta, mutta oli varsinainen osa siitä, mikä ostettiin takaisin suuren syntiuhrin kautta. Niin kuin Herrastamme on profeetallisesti kirjoitettu. ”Sinä Paimentorni... sinulle tulee entinen herraus.” (Miika 4:8, engl. Raam.) Siten näemme, että maailman toivo riippui Jumalan asettaman suunnitelman mukaan siitä, että juuri Aadamin poika ja perillinen, suuri Aabrahamin, Daavidin ja Marian poika tulisi. Tämä ei kuitenkaan edellytä, että tämän pojan elämä tulisi Aadamista, Aabrahamista, Daavidista tai Mariasta. Kuten jo olemme nähneet, vävyä pidettiin jumalallisen säännön mukaan perheen jäsenenä, oikeutettuna lunastamaan ja ottamaan huostaansa kadotettu omaisuus. (Ruut 4:1-6) Mitä meidän Herraamme tulee, olemme jo selvästi nähneet, että hän sai ainoastaan ruumiin, mutta ei elämäänsä maallisilta vanhemmilta – että elämä oli lähtenyt Jumalasta, ja että hänet tunnettiin alkujaan Logoksena.

Mitä enemmän tutkiskelemme tätä asiaa, sitä selvemmin ilmenee meille edellä kerrotun totuus, sillä se, joka ymmärtää kreikankieltä, voi helposti tulla vakuutetuksi siitä seikasta, että Herramme käyttäessään tässä käsiteltyä arvonimeä ”Ihmisen poika” käytti sitä painokkaassa muodossa, mikä ei kieleemme rakenteen vuoksi käy ilmi suomenkielissä käännöksessä. Herramme oikeus tähän arvonimeen on eittämätön. Niin kuin Adam yksin oli täydellinen ja kaikki muut hänen suvustaan turmeltuneita, paitsi tämä ainoa poika, joka otti Aadamin luonnon voidakseen lunastaa kaiken hänen kadotetun omaisuutensa, lankesi hänelle myös laillisesti ja eittämättömästi arvonimi ”Ihmisen poika” (täydellinen ihminen) yhtä hyvin silloin, kun hän toimitti lunastustyötään, kuin jälkeensä, kun hän oli maksanut hinnan ihmissuvun lunastamiseksi kirouksen eli kuolemantuomion alta.

Tämä arvonimi ei kuulunut hänelle oikeudella ainoastaan sinä aikana, kun hän maksoi suuria ”lunnaita kaikkien edestä”, vaan samalla lailla se oikeudella kuuluu hänelle koko tänä evankeliumikautena, jolloin hän valitsee kanssatyöntekijänsä suurta ennalleenasettamistyötä varten, ja paljon suuremmalla oikeudella kuuluu tämä arvonimi

Herrallemme koko hänen tuhatvuotishallituksensa ajan, jolloin hän ihmisen (Aadamin) Poikana (nyt korkealle korotettuna ja muutettuna jumalalliseen luontoon) täyttää ennalleenasettamistyönsä, ”lunastaa [kreikk. vapahtaa] omaisuutensa.” — Ef. 1:14

”Ihminen Kristus Jeesus” katsottuna uskottomien näkökannalta

Eivät ainoastaan Herramme Jeesuksen Kristuksen vakaat seuraajat ole tunnustaneet hänen viisauttaan ja armoaan sekä panneet merkille, että hänessä ”asui jumaluuden koko täyteys”, vaan myös hänen vastustajansa ovat tunnustaneet hänen olleen paljon etevämpi kuin tavalliset meidän sukumme ihmiset. Niinpä luemmekin, ”Ja kaikki lausuivat hänestä hyvän todistuksen ja ihmettelivät niitä armon sanoja, jotka lähtivät hänen suustansa.” (Luuk. 4:22) Toiset sanoivat, ”Ei ole koskaan ihminen puhunut niin, kuin se mies puhuu.” (Joh. 7:46) Ja Pilatukseen koski kipeästi jaloimman koskaan näkemänsä juutalaisen hukuttaminen; viimeisenä keinona pelastaa Jeesuksen elämä hän koetti lauhduttaa kansanjoukon raivon, jonka kiihottajaksi hän huomasi farisealaiset ja kirjanoppineet, jotka kadehtivat Herraamme hänen kansansuosionsa tähden. Pilatus vei lopuksi Jeesuksen syyttäjiensä eteen nähtävästi siinä mielessä, että kun he saisivat nähdä hänen jalot kasvopiirteensä, heidän vihansa ja kateutensa häviäisi. Näyttäen siten häntä Pilatus huudahti: ”Katso ihmistä!” — ikään kuin hän olisi painokkaasti tahtonut sanoa: Se Mies, jonka ristiinnaulitsemista te pyydätte minulta, ei ole ainoastaan juutalainen, etevämpi kaikkia muita juutalaisia, vaan myös Ihminen, etevämpi kuin muut ihmiset! Johannes kirjoitti Herramme miehuudesta: ”Logos tuli lihaksi... me katselimme hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta kuin ainokaisella Pojalla on Isältä... täynnä armoa ja totuutta.” — Joh. 1:14

Tämän yhteydessä johtakaamme mieleemme ranskalaisen filosofin Rousseau'n hyvin tunnettu ja usein mainittu ylistyspuhe ”Ihmisen pojasta” ja hänen opeistaan. Se kuuluu seuraavasti:

”Miten vähäpätöisiä ovatkaan filosofien kirjat loistoiheen, kun niitä verrataan evankeliumeihin! Voivatko kirjoitukset, jotka ovat samalla kertaa niin ylevät ja niin yksinkertaiset, olla ihmisyyttä? Voiko hän, jonka elämästä ne kertovat, olla vain pelkkä ihminen? Löydämmekö hänen luonteessaan mitään intoilijan tai kunnianhimoisen lahkolaisen tapaista? Mikä hienous, mikä puhtaus kaikessa hänen vaelluksessaan, mikä koskettava armo hänen opetuksissaan! Mikä ylevyys hänen periaatteissaan! Mikä syvä viisaus hänen sanoissaan! Mikä mielenmaltti, mikä hienous ja sattuvaisuus hänen vastauksissaan! Mikä ylivalta omiin haluihinsa nähden! Missä on se mies, missä on se viisas, joka tietää niin toimia, kärsiä ja kuolla, ilman heikkoutta ja ilman ylvästelyä? Ystävänä, mitään sellaista eivät ihmiset voi keksiä; ja ne kertomukset, mitkä meillä on Sokrateesta, joita ei kukaan epäile, eivät ole niin hyvin vahvistetut kuin ne kertomukset, mitkä meillä on Jeesuksesta. Nuo juutalaiset eivät koskaan olisi voineet saavuttaa sitä sävyä tai sitä moraalia. Ja evankeliumeissa on niin suurenmoinen, satuva ja verraton totuuden luonne, että niiden keksijät olisivat vielä ihmeellisempiä kuin se, josta ne kertovat.

Kuuluisan Napoleon Bonaparten sanotaan kerran pitäneen seuraava ylistyspuhe Ihmisen pojasta:

”Alusta loppuun on Jeesus sama: Majesteetillinen ja yksinkertainen, äärettömän ankara ja äärettömän lempeä — aina sama. Koko hänen julkisen elämänsä aikana ei löydy hänestä ainoata-

kaan virhettä. Järkevyys hänen esiintymisessään herättää väkisinkin kunnioituksemme ihmeellisen voiman ja lempeyden yhteensulavaisuuden kautta. Samoin on hän sanoissa ja töissä valistunut, johdonmukainen ja tyyni. Ylevyys katsotaan jumaluuden ominaisuudeksi; miksi me silloin kutsumme häntä, jonka luonteesta kaikki ylevyyden ominaisuudet olivat yhdistettyinä? Ihmistuntijana sanon: Jeesus ei ollut ihminen. Kaikki hänessä hämmästyttää minua. Häntä ei voi verrata minkään muun olennon kanssa koko maailmassa. Hän on todella itsenäinen olemus. Hänen ajatuksensa ja tunteensa, hänen julistamansa totuus, hänen kanssakäymistapansa — kaikki tämä nousee paljon yli inhimillisen ja luonnollisen. Hänen syntymisensä ja elämän uransa, hänen oppinsa syvyys, joka raivaa pois tai täydellisesti ratkaisee kaikki vaikeudet; hänen evankeliuminsa, tämän salaperäisen olennon omituisuus ja esiintyminen, hänen valtansa ja voittokulku kautta kaikkien vuosisatojen ja valtakuntien: kaikki tämä on minulle ihme, tutkimaton salaisuus. Minä en näe siinä mitään inhimillistä. Kuinka lähelle käynenkin ja kuinka tarkkaan tutkinenkin, pysyy kaikki yläpuolella kaiken vertailun — suuruutensa kautta, joka musertaa minut. Turhaan ajattelen kaikkea tätä; kaikki pysyy selittämättömänä! Ei kukaan teistä voi osoittaa toista elämää, joka olisi Kristuksen elämän kaltainen.”

Niin, totuus on tarua ihmeellisempi, ja täydellinen ihminen Kristus Jeesus, Korkeimman hengen voitelemana, oli niin erilainen kuin langenneet olennot, joiden luonnon hän otti voidakseen lunastaa heidät, että maailmalle voi hyvin antaa anteeksi, kun se kysyy, oliko hän ainoastaan vain ihminen. Ja varmasti hän oli enemmän, niin, paljonkin enemmän kuin pelkkä ihminen — paljon enemmän kuin syntinen ihminen: hän oli syntisistä erotettu, täydellisenä ihmisenä hän oli näkymättömän Jumalan täydellinen kuva.

”Ei ollut hänellä muotoa, johon me olisimme mielistyneet”

”Hän kasvoi Herran edessä niinkuin vesa ja niinkuin juuri kuivasta maasta. Ei ollut hänellä vartta eikä kauneutta; me näimme hänet, mutta ei ollut hänellä muotoa, johon me olisimme mielistyneet. Hän oli ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava, jota näkemästä kaikki kasvonsa peittivät.” — Jes. 53:2,3

Muutammat ovat tästä raamatunkohdasta tulleet siihen johtopäätökseen, että Herrallamme oli vähemmän miellyttävä ulkomuoto kuin muilla ihmisillä, ja ovat ottaneet tämän todistukseksi siitä, että hän ei ollut syntisistä erotettu, vaan osallinen synnistä ja sen rangaistuksesta, turmeltumisesta. Me kuitenkin irrottaudumme tästä selityksestä, koska se joutuisi ristiriitaan kaikkien muiden Raamatun todistusten kanssa tässä asiassa. Mutta olemme sitä vastoin taipuvaisia koettamaan saada tämä kohta sopuointuun Raamatun yleisen todistuksen kanssa, jos se voidaan tehdä tekemättä väkivaltaa aineen oikealle tulkintatavalle; ja me uskomme, että se voidaan tehdä ja osoittaa.

Kuvaukset siitä, mikä on kunnioitettavaa, kaunista ja miellyttävää, voivat olla hyvin erilaisia eri kansoilla, ja samallakin kansalla erilaisissa olosuhteissa. Esimerkiksi alkuaikojen kauneuden ihanne on epämiellyttävää sivistyskansojen mielestä. Intiaanisolilas, maalattuna punaiseksi ja keltaiseksi ja koristettuna näkinkengän kuorilla ja värjätyillä sulilla, sekä varustettuna ihmisten verisistä päänahoista tehdyllä vyöllä, saattaisi olla muutamien villikansojen ihanne. Nyrkkeilijä kilpailupaikalla, lähes alastomaksi riisuttuna taistelua varten, on muutamien miesvartaloihanne, kun on kysymyksessä ”miestaitteesta.” Toiset taas pitävät loisteliaasti puettua härkätaistelijaa suurena miehisen kehityk-

sen ihanteena, joka saa osakseen monien ihailun ja suosion. Näin ihanteet vaihtelevat aina aikojen ja olosuhteiden mukaan. Kun nyt yllä luettu raamatunkohta tarkoittaa Herraamme Jeesusta hänen ensimmäisessä tulemisessaan, meidän tulisi ymmärtää sen merkitsevän, ettei hän vastannut juutalaisten ihannetta. Tämä on aivan ilmeistä, koska juuri hän, josta Pilatus huudahti, ”Katso ihmistä!”, oli se, josta juutalaiset huusivat sitä kiivaammin, ”Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!” ”Ei meillä ole kuningasta, vaan keisari!”

Meidän tulee muistaa, että Jeesuksen ensimmäisen tulemisen aikana Juudan kansa oli Rooman vallan ikeessä ja että se silloin oli ollut jo 600 vuotta ”pakanain tallattavana.” Meidän tulee myös muistaa, että juutalaiset Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille annettujen ja kaikkien profeettain kautta toistettujen lupausten johdosta toivoivat, että Jumala aikanaan lähettäisi heille Voideltunsa, suuremman lainantajan kuin Mooses, suuremman sotapäällikön kuin Joosua ja suuremman kuninkaan kuin Daavid tai Salomo. Meidän tulee muistaa, että Israel siihen aikaan odotti Messiaasta, joka oli heidän ihanteensa mukainen; niin kuin on kirjoitettu, että ”kansa yhä odotti.” Mutta kun nyt Jeesus julistettiin tulevaksi Messiaaksi, hänen esiintymisensä oli niin kokonaan toisenlainen kuin mitä he olivat ajatelleet, että heidän ylpeä sydämensä häpesi häntä, niin että he käänsivät hänestä kasvonsa pois – käänsivät hänelle selkensä – varsinkin kansan johtajat ja huomattavat henkilöt, joiden johtoa yleisö seurasi. – Luuk. 3:15

He odottivat suurta sotapäällikköä, suurta kuningasta ja suurta lainantajaa yhdessä henkilössä; sellaista, joka olisi kunnioitusta herättävä, ylpeä, kunnianhimoinen, itsekäs, ylpeä ja käskevä, sekä puheessaan että toiminnassaan. Nämä ominaisuudet he katsoivat välttämättömän tarpeellisiksi ihannekuninkaalleen, jonka pitäisi valloittaa koko maailma ja tehdä Israel hallitsevaksi kansaksi. He näkivät sen ylpeyden, röyhkeyden ja julkeuden, jota heitä hallitsemaan asetettu Kuningas Herodes osoitti; heillä oli useita roomalaisia sotapäälliköitä, vallanpitäjiä, upseereja jne. silmäin edessä, ja he ajattelivat silloin itseksensä, että Rooman keisarilla täytyi olla näitä ominaisuuksia vielä suuremmassa määrin, koska hän on voinut kohottaa itsensä valtakunnan hallitsijaksi. Tämän mittapuun mukaan he odottivat Messiaastaan, jonka he ajattelivat omaavan monia näistä ominaisuuksista vielä suuremmassa määrässä, koska hän tulisi edustamaan maan päälle siirretyn taivaallisen hovin ja sen vallan vielä suurempaa arvoa, kunniaa ja kirkkautta.

Ei siis ihme, että he tällaisia mielipiteitä hautoen olivat valmistumattomia vastaanottamaan tätä vähäpätöistä ja nöyrää Nasaretilaista, joka mielellään seurusteli publikaanien ja syntisten kanssa, ja jolla ei maailmaa valloittaakseen ollut muita aseita kuin ”suunsa miekka.” Ei siis ihme, että he käänsivät hänelle selkensä, kun hänet esitettiin heille Israelin toivona, juutalaisten kuninkaana ja Messiaana. Ei ihme, että he kauan hautomissa väärissä odotuksissaan tunsivat itsensä suuresti pettyneiksi. Ei ihme, että he häpesivät tunnustaa ”Jeesusta, juutalaisten kuningasta” sanoen, ”Hänellä ei ole sen tapaista kauneutta eikä kunniaa eikä arvokkuutta, jota me toivomme; hän ei ole sellainen sotilas, valtiomies ja kuningas, joka sopii meille ja joka täyttää meidän kansamme jo kauan odottamat toiveet.” Ei niin! Samalla lailla kuin meidän aikanamme samankaltainen luokka, joka nyt toivoo Messiaan toista tulemistä, he pitivät aivan varmana, että heidän ”vanhinten perimätietoihin” perustuvat toiveensa olivat oikeat, ja sen takia laiminlöivät kirjoitus-

ten rehellisen ja vakavan tutkimisen, kirjoitusten, jotka olisivat tehneet heidät ”viisaiksi pelastukseen.”

Meistä näyttää ilmeiseltä, että profeetta on tarkoittanut sellaisen miellyttävän ulkomuodon ja ”kunnian” (kauneuden) puutetta, joka juutalaisten mielikuvituksen mukaan Messiaalla piti olla. Olisi epäjohdonmukaista kääntää ja tulkita ennustus siten, että se joutuisi ristiriitaan historiallisten tosiasioiden kanssa, joiden myönnetään toteutuneen, ja myös ristiriitaan lukuisten raamatunpaikkain kanssa, jotka sanovat Messiaan olevan puhdas Jumalan karitsa, joka ottaa pois maailman synnit — pyhä, viaton, tahraton ja syntisistä erotettu.

”Niin runneltu... oli hänen muotonsa” — Jes. 53:14,15

Tässä on jälleen heikko käänнос aiheuttanut vääriä ajatuksia Herramme ulkomuodosta; ja kuitenkin ovat vähänkin tarkkaavat raamatunlukijat, jotka koskaan ovat nähneet ihmisiä, joiden kasvot ovat olleet rumat irstailujen, tautien tai tapaturmien tähden, huomanneet mahdottomaksi yhtyä ajatukseen, että meidän Herramme kasvot ja ulkomuoto yleensä olisivat olleet vielä rumemmat kuin muiden ihmisten. On selvää, että päätelmässä on jokin erehdys, sillä sellaista ei Pilatus olisi näyttänyt kansalle sanoen, ”Katso ihmistä!” Ja kuinka olisi kansanjoukko voinut riemuiten tervehtiä sellaista Daavidin Poikana sekä ajatella väkisin tehdä hänet kuninkaaksi! Sitä paitsi eikö meille vakuuteta, ettei häneltä katkaistu yhtään luuta? Kuinka paljon paremmin ja enemmän yhtäpitävästi toisten Raamatun todistusten sekä niiden vaatimusten kanssa, mitä ymmärryksemme oikeudella asettaa pyhän ja puhtaan olennon suhteen, tuleekaan tämä Jesajan ennustus, kun käännämme tämän kohdan seuraavasti:

”Niinkuin monet ovat ihmetelleet sinua — niin oli hänen ulkomuotonsa ihmisten runtelema ja hänen vartalonsa ihmisten lasten rumentama — niin on hän ihmetyttävä monia kansoja.” Niin kuin hänen aikalaisensa ihmettelivät sitä, että hän alistui niiden rääkättäväksi, jotka kruunasivat hänet orjantappuroilla, löivät häntä ja sylkivät hänen päälleen, ristiinnaulitsivat ja lävistivät hänet, niin ovat kaikki kansat nyt ihmetelleet ja tulevat vielä edelleenkin ihmettelemään hänen kärsivällisyyttään ja lempeyttään, hänen, ”joka syntisiltä on saanut kärsiä sellaista vastusta itseänsä kohtaan.” — Hebr. 12:3

”Hänen tähtensä sulkevat kuninkaat [ihmetyksestä; engl. Raamattu] suunsa. Sillä mitä heille ei ikinä ole kerrottu, sen he saavat nähdä, mitä he eivät ole kuulleet, sen he saavat havaita.” Maailman suuret eivät ole koskaan kuulleet puhuttavan kuninkaasta, joka vapaaehtoisesti ja tehdäkseen alamaisilleen hyvää olisi kärsinyt sellaista pilkka heidän puoleltaan. Ei ole ihme, että kaikki ihmettelevät ”aikanaan.”

Epäilemättä oli myös kalliin Lunastajamme kasvoissa merkkejä surusta, sillä kuten olemme nähneet, hänen syvällistä sääliä täynnä oleva sydämensä tunsu meidän heikkouksemme; ja nämä jäljet lisääntyivät varmaankin siihen asti, kunnes hänen toimintansa päättyi Golgatalla. Meidän täytyy muistaa, että mitä hienompi elimistö on ja mitä suurempi sen hienotunteisuus, sitä enemmän se on altis tuntemaan kipua. Voimme helposti havaita, että vaivan, taudin, kärsimyksen ja turmeluksen näkemisen, joiden alaisina olemme tulleet enemmän tai vähemmän karaistuuksi, koska olemme itse osallisia syntiin-

lankeemuksen seurauksista ja että olemme aina kosketuksessa inhimillisen vaivan kanssa, on täytynyt olla monin verroin vakavampaa täydelliselle, pyhälle, viattomalla, tahrattomalle ja synnittömälle Jeesukselle.

Jonkin verran voimme löytää saman asian omista kokemuksistamme. Verrattain hienotunteiset henkilöt, jotka ovat tottuneet ylellisyyteen, hienouteen, kauneuteen ja suotuisiin olosuhteisiin, tulevat varmasti hyvin tuskallisesti liikutetuiksi, kun he käydessään jossakin suurkaupungin köyhälistön asumuksessa saavat huomata sen turmeluksen, sen epäsuotuisat olosuhteet, sen pahan hajun, sen erilaiset äänet, sen likaisuuden surkeat näyt; tahtomattaan heidän kasvonsa vääristyvät ja heissä nousee väkisinkin ajatus, ”kuinka hirmuista elämä olisikaan sellaisissa olosuhteissa, ja kuinka paljon suotuisampi olisikaan kuolema.” Kuitenkin voi tapahtua, että kävijä puhellen itsekseen keskellä tätä surkeutta saa nähdä lasten iloisesti leikkivän; ehkä hän näkee pesijävaimon, joka laulaa työtä tehdessään; tai miehen, joka mitä suurimmalla tyytyväisyydellä lukee sanomalehteään; tai pojan, joka vanhalla soittokoneella yrittää esittää jotakin. Tämä osoittaa, että ne, jotka ovat tottuneet sellaisiin näkymiin, ääniin, hajuihin ja yleisiin olosuhteisiin, kärsivät siitä paljon vähemmän kuin ne, jotka lapsuudesta asti ovat tottuneet parempiin oloihin.

Ja kuitenkin tämä kuva valaisee ainoastaan hyvin heikosti erotuksen sen välillä, mitä meidän Herramme tunki nähdessään syntisen ja kärsivän ihmiskunnan, ja sen välillä, mitä me tunnemme samassa suhteessa. Ollen täydellinen olento, joka oli jättänyt elämän taivaan kirkkaudessa ja alentanut itsensä jakaakseen ihmiskunnan vaivan osoittaakseen myötätuntoaan ja vapahtakseen sen kurjuudesta, hän varmaan tunki paljon syvemmin kuin me ”huokaavan luomakunnan” kurjuuden. Ihmekö siis, että surujemme paino levitti varjon hänen täydellisten kasvojensa kirkkaudelle ja ihanuudelle! Ihmekö siis, että hänen kosketuksensa maailman hädän kanssa ja hänen vapaaehtoinen ihmisten heikkouksien ja tautien jakaminen uursi (hänen oman elämänsä, elinvoimansa loppuessa, kuten olemme nähneet) leimansa syvälle Ihmisen pojan kasvoihin ja koko olemukseen! Kuitenkaan emme voi silmänräpäystäkään epäillä, että hänen kanssakäymisensä Isän kanssa, hänen yhteytensä pyhän hengen kanssa ja hänen omantuntonsa hyväksyvä todistus siitä, että hän aina teki sitä, mikä oli Isälle otollista, on täytynyt painaa Lunastajamme kasvoille rauhan leiman, johon sekoittui surua ja iloa, murhetta ja rauhaa. Ja hänen tietonsa ja tuntemuksensa Isän suunnitelmasta on täytynyt saattaa hänet riemuitsemaan kärsimyksissään samalla tietäen, että ne vähän ajan perästä tulisivat koitumaan ei ainoastaan hänelle siunaukseksi, vaan myös ”pelastukseksi maan ääriin saakka.” Jos ihmiskunnan surut levittivät varjon hänen ulkonäköönsä, voimme olla vakuutetut, että myös hänen luottamuksensa ja toivonsa loisti hänen kasvoistaan, että Jumalan rauha, joka käy yli kaiken ymmärryksen, varjeli hänen sydämensä ja antoi hänelle voimaa olemaan aina iloinen keskellä syntisten suurintakin vastustusta.

”Hän on kymmentätuhatta etevämpi”

Syntiin langennut ihminen, jonka sydän on täynnä kateutta ja vihaa, vastenmielisyyttä kaikkeen, mikä on kaunista, hyvää, totta ja rakastettavaa, ei näe siinä mitään ihanaa

eikä mitään toivottavaa; se on hänelle nuhteena. Tämän vahvasti Herramme voimakkaalla tavalla, kun hän sanoi, ”Ihmiset rakastivat pimeyttä enemmän kuin valoa... eikä [eivätkä] tule valkeuteen, ettei hänen [heidän] tekojansa nuhdeltaisi.” (Joh. 3:19,20) Sen seikan, että ilkeämielinen ihminen voi toisinaan vihata ja halveksia kauniita ja rakastettavia kasvoja, näemme vahvistettuna ei ainoastaan sen kautta, että ne, jotka huusivat ”Ristiinnaulitse hänet”, halveksivat kallista Lunastajaamme, vaan myös muiden esimerkkien kautta. Pankaamme merkille eri kertomukset vainoista totuuden tähden ja huomaa, kuinka vähän sulattavasti vaikutti vainoojien sydämiin noiden marttyyrien kasvot, jotka saattoivat kokonaan katsoa ylitse omien kärsimysten ja rukoilla siunausta vainoajilleen. Raamattu todistaa vaikuttavasti ensimmäisestä kristitystä marttyyristä — Stefanuksesta — että hänen kasvonsa olivat niin loistavat ja kauniit, että niitä voitiin verrata enkelin kasvoihin: ”Kaikki, jotka neuvostossa istuivat, loivat katseensa häneen, ja hänen kasvonsa olivat heistä niinkuin enkelin kasvot.” (Apt. 6:15) Ja kuitenkin eivät juutalaiset sydämensä kovuuden tähden voineet rakastaa näitä enkelikasvoja, joiden on täytynyt olla paljon vähemmän enkelimäiset kuin Mestariimme kasvojen, eivätkä he voineet kuunnella hänen ihmeellisiä sanojaan, joiden on täytynyt olla paljon vähemmän ihmeellisiä kuin suuren Opettajan sanojen, vaan päin vastoin he ”karkasivat kaikki yhdessä hänen päällensä... ja kivittivät [hänet]”, niin kuin he Pilatuksen edessä olivat huutaen vaatineet kirkkauden Herraa ristiinnaulittavaksi. Niin, ”Hän on itse ihanuus.”